

Wydanie polskie

Informacje i zawiadomienia

Tom 58

1 czerwca 2015

Spis treści

IV Informacje

INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH UNII EUROPEJSKIEJ

Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej

2015/C 178/01	Ostatnie publikacje Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w <i>Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej</i>	1
---------------	--	---

V Ogłoszenia

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

Trybunał Sprawiedliwości

2015/C 178/02	Sprawa C-105/15 P: Odwołanie od postanowienia Sądu (pierwsza izba) wydanego w dniu 16 października 2014 r. w sprawie T-327/13 Mallis i Malli/Komisja i Europejski Bank Centralny, wniesione w dniu 4 marca 2015 r. przez Konstantinosa Mallisa i Elli Konstantinou Malli	2
2015/C 178/03	Sprawa C-106/15 P: Odwołanie od postanowienia Sądu (pierwsza izba) wydanego w dniu 16 października 2014 r. w sprawie T-328/13 Tameio Pronoias Prosopikou Trapezis Kyprou/Komisja i Europejski Bank Centralny, wniesione w dniu 4 marca 2015 r. przez Tameio Pronoias Prosopikou Trapezis Kyprou	3
2015/C 178/04	Sprawa C-107/15 P: Odwołanie od postanowienia Sądu (pierwsza izba) wydanego w dniu 16 października 2014 r. w sprawie w sprawie T-329/13 Petros Chatzithoma i Ellenitsa Chatzithoma/Komisja i Europejski Bank Centralny, wniesione w dniu 4 marca 2015 r. przez Petrosa Chatzithome i Ellenitę Chatzithome	4

2015/C 178/05	Sprawa C-108/15 P: Odwołanie od postanowienia Sądu (pierwsza izba) wydanego w dniu 16 października 2014 r. w sprawie T-330/13 Lella Chatziioannou/Komisja i Europejski Bank Centralny, wniesione w dniu 4 marca 2015 r. przez Lellę Chatziioannou	5
2015/C 178/06	Sprawa C-109/15 P: Odwołanie od postanowienia Sądu (pierwsza izba) wydanego w dniu 16 października 2014 r. w sprawie T-331/13 Marinos Nikolaou/Komisja i Europejski Bank Centralny, wniesione w dniu 4 marca 2015 r. przez Marinosa Nikolaou.	6
2015/C 178/07	Sprawa C-110/15: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Consiglio di Stato (Włochy) w dniu 2 marca 2015 r. – Nokia Italia SpA i in./Ministero per i beni e le attività culturali (MiBAC) i in.	7
2015/C 178/08	Sprawa C-121/15: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Conseil d'État (Francja) w dniu 18 grudnia 2014 r. – ANODE – Association nationale des opérateurs détaillants en énergie/Premier ministre, Ministre de l'économie, de l'industrie et du numérique, Commission de régulation de l'énergie, GDF Suez	8
2015/C 178/09	Sprawa C-124/15: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Finanzgericht Hamburg (Niemcy) w dniu 12 marca 2015 r. – Salutas Pharma GmbH/Hauptzollamt Hannover	9
2015/C 178/10	Sprawa C-133/15: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Centrale Raad van Beroep (Niderlandy) w dniu 18 marca 2015 r. – H.C. Chavez-Vilchez i in./Raad van bestuur van de Sociale verzekeringsbank (Svb) i in.	9
2015/C 178/11	Sprawa C-137/15: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Superior de Justicia de la Comunidad Autónoma del País Vasco (Hiszpania) w dniu 20 marca 2015 r. – María Pilar Plaza Bravo/Servicio Público de Empleo Estatal Dirección Provincial de Álava	10

Sąd

2015/C 178/12	Sprawa T-527/09 RENV: Wyrok Sądu z dnia 14 kwietnia 2015 r. – Ayadi/Komisja [Przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania po uchyleniu rozstrzygnięcia — Wspólna polityka zagraniczna i bezpieczeństwa — Środki ograniczające skierowane przeciwko niektórym osobom i podmiotom związanym z Osamą bin Ladenem, siecią Al-Kaida i talibami — Rozporządzenie (WE) nr 881/2002 — Zamrożenie funduszy i zasobów gospodarczych osoby w następstwie umieszczenia jej nazwiska w wykazie sporządzonym przez organ Narodów Zjednoczonych — Umieszczenie nazwiska tej osoby w wykazie ujętym w załączniku I do rozporządzenia (WE) nr 881/2002 — Skarga o stwierdzenie nieważności — Prawa podstawowe — Prawo do obrony — Prawo do skutecznej ochrony sądowej — Prawo do poszanowania własności].	11
2015/C 178/13	Sprawa T-121/10: Postanowienie Sądu z dnia 26 marca 2015 r. – Conte i in./Rada (Skarga o stwierdzenie nieważności — Rybołówstwo — Ochrona zasobów rybołówstwa — Ustanowienie wspólnotowego systemu kontroli, inspekcji i egzekwowania — Pojęcie aktu regulacyjnego — Pojęcie aktu ustawodawczego — Brak indywidualnego oddziaływania — Niedopuszczalność)	12
2015/C 178/14	Sprawa T-213/13: Postanowienie Sądu z dnia 30 marca 2015 r. – Square/OHIM – Caisse régionale de crédit agricole mutuel Pyrénées Gascogne (SQUARE) (Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Wycofanie zgłoszenia do rejestracji — Umorzenie postępowania)	12
2015/C 178/15	Sprawa T-111/15: Skarga wniesiona w dniu 1 marca 2015 r. – Ryanair i Airport Marketing Services/Komisja	13
2015/C 178/16	Sprawa T-115/15: Skarga wniesiona w dniu 5 marca 2015 r. – Deza/ECHA.	14
2015/C 178/17	Sprawa T-121/15: Skarga wniesiona w dniu 6 marca 2015 r. – Fortischem/Komisja	15
2015/C 178/18	Sprawa T-122/15: Skarga wniesiona w dniu 12 marca 2015 r. – Landeskreditbank Baden-Württemberg/EBC.	17

2015/C 178/19	Sprawa T-143/15: Skarga wniesiona w dniu 30 marca 2015 r. – Hiszpania/Komisja Europejska.	19
2015/C 178/20	Sprawa T-145/15: Skarga wniesiona w dniu 29 marca 2015 r. – Rumunia/Komisja Europejska	20
2015/C 178/21	Sprawa T-158/15: Skarga wniesiona w dniu 1 kwietnia 2015 r. – Abertis Infraestructuras i Abertis Telecom Satélites/Komisja	21
2015/C 178/22	Sprawa T-163/15: Skarga wniesiona w dniu 2 kwietnia 2015 r. – Delta Group agroalimentare/Komisja	22
2015/C 178/23	Sprawa T-167/15: Skarga wniesiona w dniu 2 kwietnia 2015 r. – Bundesverband Souvenir – Geschenke – Ehrenpreise/OHIM – Freistaat Bayern (NEUSCHWANSTEIN)	23
2015/C 178/24	Sprawa T-256/12: Postanowienie Sądu z dnia 19 marca 2015 r. – Hautau/Komisja	24

Sąd do spraw Służby Publicznej

2015/C 178/25	Sprawa F-33/15: Skarga wniesiona w dniu 23 lutego 2015 r. – ZZ/EKES.	25
2015/C 178/26	Sprawa F-34/15: Skarga wniesiona w dniu 24 lutego 2015 r. – ZZ/ESDZ	25
2015/C 178/27	Sprawa F-37/15: Skarga wniesiona w dniu 3 marca 2015 r. – ZZ/Komisja.	26
2015/C 178/28	Sprawa F-38/15: Skarga wniesiona w dniu 6 marca 2015 r. – FJ/Parlament	26
2015/C 178/29	Sprawa F-39/15: Skarga wniesiona w dniu 9 marca 2015 r. – ZZ/Komisja.	27
2015/C 178/30	Sprawa F-40/15: Skarga wniesiona w dniu 9 marca 2015 r. – ZZ/Rada.	27
2015/C 178/31	Sprawa F-41/15: Skarga wniesiona w dniu 9 marca 2015 r. – ZZ i in./CEPOL	28
2015/C 178/32	Sprawa F-42/15: Skarga wniesiona w dniu 1 marca 2015 r. – ZZ/Komisja.	28
2015/C 178/33	Sprawa F-43/15: Skarga wniesiona w dniu 13 marca 2015 r. – ZZ/Komisja.	29

IV

*(Informacje)*INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH
UNII EUROPEJSKIEJ

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI UNII EUROPEJSKIEJ

Ostatnie publikacje Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*

(2015/C 178/01)

Ostatnia publikacja

Dz.U. C 171 z 26.5.2015

Wcześniejsze publikacje

Dz.U. C 155 z 11.5.2015

Dz.U. C 146 z 4.5.2015

Dz.U. C 138 z 27.4.2015

Dz.U. C 127 z 20.4.2015

Dz.U. C 118 z 13.4.2015

Dz.U. C 107 z 30.3.2015

Teksty te są dostępne na stronie internetowej

EUR-Lex: <http://eur-lex.europa.eu>

V

(Ogłoszenia)

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI

Odwołanie od postanowienia Sądu (pierwsza izba) wydanego w dniu 16 października 2014 r. w sprawie T-327/13 Mallis i Malli/Komisja i Europejski Bank Centralny, wniesione w dniu 4 marca 2015 r. przez Konstantinosa Mallisa i Elli Konstantinou Malli

(Sprawa C-105/15 P)

(2015/C 178/02)

Język postępowania: grecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Konstantinos Mallis i Elli Konstantinou Malli (przedstawiciele: E. Efstathiou, K. Efstathiou i K. Liasidou, adwokaci)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska, Europejski Bank Centralny

Żądania wnoszących odwołanie

Wnoszący odwołanie wnoszą do Trybunału o:

- uchylenie zaskarżonego postanowienia;
- uchylenie wniosku Sądu o uwzględnieniu zarzutu niedopuszczalności, w szczególności wniosku, iż „nie można [...] uważać, że deklaracja Eurogrupy stanowi akt zmierzający do wywarcia skutków prawnych wobec podmiotów” i w konsekwencji wobec wnoszących odwołanie oraz że w zakwestionowanej deklaracji Eurogrupa „dokonała w bardzo ogólny sposób streszczenia pewnych środków uzgodnionych na płaszczyźnie politycznej z Republiką Cypryjską”;
- uchylenie zaskarżonego postanowienia, w którym Republice Cypryjskiej przypisano zmniejszenie wartości depozytów bez przypisania zachowania, aktu lub decyzji Eurogrupy, pozwanym lub tym ostatnim za pośrednictwem Eurogrupy;
- uchylenie obciążenia wnoszących odwołanie kosztami.

Zarzuty i główne argumenty

Wnoszący odwołanie podnoszą cztery zarzuty na poparcie swojego odwołania. W szczególności:

1. Zaskarżone postanowienie zostało niewystarczająco uzasadnione i zostało wydane na podstawie błędnej interpretacji pod względem faktycznym i prawnym w odniesieniu do instytucji, która w rzeczywistości przyjęła decyzję w przedmiocie zmniejszenia wartości depozytów „bail in”.

2. Zaskarżone postanowienie zostało wydane z naruszeniem ogólnych zasad prawa, gdyż Sąd przeinaczył okoliczność, że niezależnie od rodzaju i formy, w jakiej zapadła zakwestionowana decyzja Eurogrupy, decyzja ta stanowiła w niniejszym przypadku akt podlegający zaskarżeniu w drodze skargi o stwierdzenie nieważności.
3. Zaskarżone postanowienie jest wadliwe, jako że Sąd, wydając postanowienie, nie zbadał stosunków prawnych i faktycznych między Komisją Europejską, Europejskim Bankiem Centralnym i Eurogrupą ani nie zbadał okoliczności, że na podstawie zasady Legal Causation i kryterium podmiotu ponoszącego w rzeczywistości odpowiedzialność akty Eurogrupy stanowiły akty Europejskiego Banku Centralnego i Komisji Europejskiej, które powinny były postępować zgodnie z traktatem i protokołami Unii Europejskiej, jak również na podstawie prawa wtórnego i pochodnego.

Wobec powyższego Sąd nie zbadał istoty argumentów i sprawy wnoszących odwołanie i tym samym błędnie odrzucił skargę o stwierdzenie nieważności.

4. W przypadku uwzględnienia niniejszego odwołania wnoszący odwołanie nie powinni zostać obciążeni kosztami niniejszego postępowania ani kosztami poniesionymi w pierwszej instancji.

**Odwołanie od postanowienia Sądu (pierwsza izba) wydanego w dniu 16 października 2014 r.
w sprawie T-328/13 Tameio Pronoias Prosopikou Trapezis Kyprou/Komisja i Europejski Bank
Centralny, wniesione w dniu 4 marca 2015 r. przez Tameio Pronoias Prosopikou Trapezis Kyprou**

(Sprawa C-106/15 P)

(2015/C 178/03)

Język postępowania: grecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Tameio Pronoias Prosopikou Trapezis Kyprou (przedstawiciele: E. Efstathiou, K. Liasidou i K. Efstathiou, adwokaci)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska, Europejski Bank Centralny

Żądania wnoszącego odwołanie

Wnoszący odwołanie wnosi do Trybunału o:

- uchylenie zaskarżonego postanowienia;
- uchylenie wniosku Sądu o uwzględnieniu zarzutu niedopuszczalności, w szczególności wniosku, iż „nie można [...] uważać, że deklaracja Eurogrupy stanowi akt zmierzający do wywarcia skutków prawnych wobec podmiotów” i w konsekwencji wobec wnoszącego odwołanie oraz że w zakwestionowanej deklaracji Eurogrupa „dokonała w bardzo ogólny sposób streszczenia pewnych środków uzgodnionych na płaszczyźnie politycznej z Republiką Cypryjską”;
- uchylenie zaskarżonego postanowienia, w którym Republice Cypryjskiej przypisano zmniejszenie wartości depozytów bez przypisania zachowania, aktu lub decyzji Eurogrupie, pozwanym lub tym ostatnim za pośrednictwem Eurogrupy;
- uchylenie obciążenia wnoszącego odwołanie kosztami.

Zarzuty i główne argumenty

Wnoszący odwołanie podnosi cztery zarzuty na poparcie swojego odwołania. W szczególności:

1. Zaskarżone postanowienie zostało niewystarczająco uzasadnione i zostało wydane na podstawie błędnej interpretacji pod względem faktycznym i prawnym w odniesieniu do instytucji, która w rzeczywistości przyjęła decyzję w przedmiocie zmniejszenia wartości depozytów „bail in”.
2. Zaskarżone postanowienie zostało wydane z naruszeniem ogólnych zasad prawa, gdyż Sąd przeinaczył okoliczność, że niezależnie od rodzaju i formy, w jakiej zapadła zakwestionowana decyzja Eurogrupy, decyzja ta stanowiła w niniejszym przypadku akt podlegający zaskarżeniu w drodze skargi o stwierdzenie nieważności.
3. Zaskarżone postanowienie jest wadliwe, jako że Sąd, wydając postanowienie, nie zbadał stosunków prawnych i faktycznych między Komisją Europejską, Europejskim Bankiem Centralnym i Eurogrupą ani nie zbadał okoliczności, że na podstawie zasady Legal Causation i kryterium podmiotu ponoszącego w rzeczywistości odpowiedzialność akty Eurogrupy stanowiły akty Europejskiego Banku Centralnego i Komisji Europejskiej, które powinny były postępować zgodnie z traktatem i protokołami Unii Europejskiej, jak również na podstawie prawa wtórnego i pochodnego.

Wobec powyższego Sąd nie zbadał istoty argumentów i sprawy wnoszącego odwołanie i tym samym błędnie odrzucił skargę o stwierdzenie nieważności.

4. W przypadku uwzględnienia niniejszego odwołania wnoszący odwołanie nie powinien zostać obciążony kosztami niniejszego postępowania ani kosztami poniesionymi w pierwszej instancji.

Odwołanie od postanowienia Sądu (pierwsza izba) wydanego w dniu 16 października 2014 r. w sprawie w sprawie T-329/13 Petros Chatzithoma i Ellenitsa Chatzithoma/Komisja i Europejski Bank Centralny, wniesione w dniu 4 marca 2015 r. przez Petrosa Chatzithomę i Ellenitę Chatzithomę

(Sprawa C-107/15 P)

(2015/C 178/04)

Język postępowania: grecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Petros Chatzithoma i Ellenitsa Chatzithoma (przedstawiciele: E. Efstathiou, K. Efstathiou i K. Liasidou, adwokaci)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska, Europejski Bank Centralny

Żądania wnoszących odwołanie

Wnoszący odwołanie wnoszą do Trybunału o:

- uchylenie zaskarżonego postanowienia;
- uchylenie wniosku Sądu o uwzględnieniu zarzutu niedopuszczalności, w szczególności wniosku, iż „nie można [...] uważać, że deklaracja Eurogrupy stanowi akt zmierzający do wywarcia skutków prawnych wobec podmiotów” i w konsekwencji wobec wnoszących odwołanie oraz że w zakwestionowanej deklaracji Eurogrupa „dokonała w bardzo ogólny sposób streszczenia pewnych środków uzgodnionych na płaszczyźnie politycznej z Republiką Cypryjską”;
- uchylenie zaskarżonego postanowienia, w którym Republice Cypryjskiej przypisano zmniejszenie wartości depozytów bez przypisania zachowania, aktu lub decyzji Eurogrupie, pozwanym lub tym ostatnim za pośrednictwem Eurogrupy;
- uchylenie obciążenia wnoszących odwołanie kosztami.

Zarzuty i główne argumenty

Wnoszący odwołanie podnoszą cztery zarzuty na poparcie swojego odwołania. W szczególności:

1. Zaskarżone postanowienie zostało niewystarczająco uzasadnione i zostało wydane na podstawie błędnej interpretacji pod względem faktycznym i prawnym w odniesieniu do instytucji, która w rzeczywistości przyjęła decyzję w przedmiocie zmniejszenia wartości depozytów „bail in”.
2. Zaskarżone postanowienie zostało wydane z naruszeniem ogólnych zasad prawa, gdyż Sąd przeinaczył okoliczność, że niezależnie od rodzaju i formy, w jakiej zapadła zakwestionowana decyzja Eurogrupy, decyzja ta stanowiła w niniejszym przypadku akt podlegający zaskarżeniu w drodze skargi o stwierdzenie nieważności.
3. Zaskarżone postanowienie jest wadliwe, jako że Sąd, wydając postanowienie, nie zbadał stosunków prawnych i faktycznych między Komisją Europejską, Europejskim Bankiem Centralnym i Eurogrupą ani nie zbadał okoliczności, że na podstawie zasady Legal Causation i kryterium podmiotu ponoszącego w rzeczywistości odpowiedzialność akty Eurogrupy stanowiły akty Europejskiego Banku Centralnego i Komisji Europejskiej, które powinny były postępować zgodnie z traktatem i protokołami Unii Europejskiej, jak również na podstawie prawa wtórnego i pochodnego.

Wobec powyższego Sąd nie zbadał istoty argumentów i sprawy wnoszących odwołanie i tym samym błędnie odrzucił skargę o stwierdzenie nieważności.

4. W przypadku uwzględnienia niniejszego odwołania wnoszący odwołanie nie powinni zostać obciążeni kosztami niniejszego postępowania ani kosztami poniesionymi w pierwszej instancji.

**Odwołanie od postanowienia Sądu (pierwsza izba) wydanego w dniu 16 października 2014 r.
w sprawie T-330/13 Lella Chatziioannou/Komisja i Europejski Bank Centralny, wniesione w dniu
4 marca 2015 r. przez Lellę Chatziioannou**

(Sprawa C-108/15 P)

(2015/C 178/05)

Język postępowania: grecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Lella Chatziioannou (przedstawiciele: E. Efstathiou, K. Efstathiou i K. Liasidou, adwokaci)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska, Europejski Bank Centralny

Żądania wnoszącej odwołanie

Wnosząca odwołanie wnosi do Trybunału o:

- uchylenie zaskarżonego postanowienia;
- uchylenie wniosku Sądu o uwzględnieniu zarzutu niedopuszczalności, w szczególności wniosku, iż „nie można [...] uważać, że deklaracja Eurogrupy stanowi akt zmierzający do wywarcia skutków prawnych wobec podmiotów” i w konsekwencji wobec wnoszącej odwołanie oraz że w zakwestionowanej deklaracji Eurogrupa „dokonała w bardzo ogólny sposób streszczenia pewnych środków uzgodnionych na płaszczyźnie politycznej z Republiką Cypryjską”;
- uchylenie zaskarżonego postanowienia, w którym Republice Cypryjskiej przypisano zmniejszenie wartości depozytów bez przypisania zachowania, aktu lub decyzji Eurogrupie, pozwanym lub tym ostatnim za pośrednictwem Eurogrupy;
- uchylenie obciążenia wnoszącej odwołanie kosztami.

Zarzuty i główne argumenty

Wnosząca odwołanie podnosi cztery zarzuty na poparcie swojego odwołania. W szczególności:

- Zaskarżone postanowienie zostało niewystarczająco uzasadnione i zostało wydane na podstawie błędnej interpretacji pod względem faktycznym i prawnym w odniesieniu do instytucji, która w rzeczywistości przyjęła decyzję w przedmiocie zmniejszenia wartości depozytów „bail in”.
- Zaskarżone postanowienie zostało wydane z naruszeniem ogólnych zasad prawa, gdyż Sąd przeinaczył okoliczność, że niezależnie od rodzaju i formy, w jakiej zapadła zakwestionowana decyzja Eurogrupy, decyzja ta stanowiła w niniejszym przypadku akt podlegający zaskarżeniu w drodze skargi o stwierdzenie nieważności.
- Zaskarżone postanowienie jest wadliwe, jako że Sąd, wydając postanowienie, nie zbadał stosunków prawnych i faktycznych między Komisją Europejską, Europejskim Bankiem Centralnym i Eurogrupą ani nie zbadał okoliczności, że na podstawie zasady Legal Causation i kryterium podmiotu ponoszącego w rzeczywistości odpowiedzialność akty Eurogrupy stanowiły akty Europejskiego Banku Centralnego i Komisji Europejskiej, które powinny być postępować zgodnie z traktatem i protokołami Unii Europejskiej, jak również na podstawie prawa wtórnego i pochodnego.

Wobec powyższego Sąd nie zbadał istoty argumentów i sprawy wnoszącej odwołanie i tym samym błędnie odrzucił skargę o stwierdzenie nieważności.

- W przypadku uwzględnienia niniejszego odwołania wnosząca odwołanie nie powinna zostać obciążona kosztami niniejszego postępowania ani kosztami poniesionymi w pierwszej instancji.

**Odwołanie od postanowienia Sądu (pierwsza izba) wydanego w dniu 16 października 2014 r.
w sprawie T-331/13 Marinos Nikolaou/Komisja i Europejski Bank Centralny, wniesione w dniu
4 marca 2015 r. przez Marinosa Nikolaou**

(Sprawa C-109/15 P)

(2015/C 178/06)

Język postępowania: grecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Marinos Nikolaou (przedstawiciele: E. Efstathiou, K. Efstathiou i K. Liasidou, adwokaci)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska, Europejski Bank Centralny

Żądania wnoszącego odwołanie

Wnoszący odwołanie wnosi do Trybunału o:

- uchylenie zaskarżonego postanowienia;
- uchylenie wniosku Sądu o uwzględnieniu zarzutu niedopuszczalności, w szczególności wniosku, iż „nie można [...] uważać, że deklaracja Eurogrupy stanowi akt zmierzający do wywarcia skutków prawnych wobec podmiotów” i w konsekwencji wobec wnoszącego odwołanie oraz że w zakwestionowanej deklaracji Eurogrupa „dokonała w bardzo ogólny sposób streszczenia pewnych środków uzgodnionych na płaszczyźnie politycznej z Republiką Cypryjską”;
- uchylenie zaskarżonego postanowienia, w którym Republice Cypryjskiej przypisano zmniejszenie wartości depozytów bez przypisania zachowania, aktu lub decyzji Eurogrupie, pozwanym lub tym ostatnim za pośrednictwem Eurogrupy;
- uchylenie obciążenia wnoszącego odwołanie kosztami.

Zarzuty i główne argumenty

Wnoszący odwołanie podnosi cztery zarzuty na poparcie swojego odwołania. W szczególności:

- Zaskarżone postanowienie zostało niewystarczająco uzasadnione i zostało wydane na podstawie błędnej interpretacji pod względem faktycznym i prawnym w odniesieniu do instytucji, która w rzeczywistości przyjęła decyzję w przedmiocie zmniejszenia wartości depozytów „bail in”.
- Zaskarżone postanowienie zostało wydane z naruszeniem ogólnych zasad prawa, gdyż Sąd przeinaczył okoliczność, że niezależnie od rodzaju i formy, w jakiej zapadła zakwestionowana decyzja Eurogrupy, decyzja ta stanowiła w niniejszym przypadku akt podlegający zaskarżeniu w drodze skargi o stwierdzenie nieważności.
- Zaskarżone postanowienie jest wadliwe, jako że Sąd, wydając postanowienie, nie zbadał stosunków prawnych i faktycznych między Komisją Europejską, Europejskim Bankiem Centralnym i Eurogrupą ani nie zbadał okoliczności, że na podstawie zasady Legal Causation i kryterium podmiotu ponoszącego w rzeczywistości odpowiedzialność akty Eurogrupy stanowiły akty Europejskiego Banku Centralnego i Komisji Europejskiej, które powinny były postępować zgodnie z traktatem i protokołami Unii Europejskiej, jak również na podstawie prawa wtórnego i pochodnego.

Wobec powyższego Sąd nie zbadał istoty argumentów i sprawy wnoszącego odwołanie i tym samym błędnie odrzucił skargę o stwierdzenie nieważności.

- W przypadku uwzględnienia niniejszego odwołania wnoszący odwołanie nie powinien zostać obciążony kosztami niniejszego postępowania ani kosztami poniesionymi w pierwszej instancji.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Consiglio di Stato (Włochy) w dniu 2 marca 2015 r. – Nokia Italia SpA i in./Ministero per i beni e le attività culturali (MiBAC) i in.

(Sprawa C-110/15)

(2015/C 178/07)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Consiglio di Stato

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca odwołanie: Nokia Italia SpA i in.

Druga strona postępowania: Ministero per i beni e le attività culturali (MiBAC) i in.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy prawo wspólnotowe – a w szczególności motyw 31 i art. 5 ust. 2 lit. b) dyrektywy 2001/29/WE⁽¹⁾ – sprzeciwia się uregulowaniu krajowemu (konkretnie art. 71 sexies włoskiej ustawy o prawie autorskim w związku z art. 4 [załącznika do dekretu z dnia 30 grudnia 2009 r.]), które przewiduje, że w przypadku nośników i urządzeń zakupionych w celach wyraźnie niezwiązanych z użytkowaniem prywatnym – to jest do użytku wyłącznie zawodowego – ustalenie kryteriów zwolnienia „ex ante” z opłaty podlegać będzie rokowaniom – albo „wolnym negocjacjiom” – w ramach prawa prywatnego, ze szczególnym uwzględnieniem „protokołów wykonawczych”, o których mowa we wspomnianym art. 4, przy braku przepisów ogólnych i jakiegokolwiek gwarancji równości w traktowaniu SIAE i podmiotów zobowiązanych do zapłaty rekompensaty lub ich stowarzyszeń branżowych?

- 2) Czy prawo wspólnotowe – a w szczególności motyw 31 i art. 5 ust. 2 lit. b) dyrektywy 2001/29/WE – sprzeciwia się uregulowaniu krajowemu (konkretnie art. 71 *sexies* włoskiej ustawy o prawie autorskim w związku z dekretem z dnia 30 grudnia 2009 r. i z instrukcjami SIAE w przedmiocie zwrotów), które przewiduje, że w przypadku nośników i urządzeń zakupionych w celach wyraźnie niezwiązanych z celami kopii do użytku prywatnego – czyli do użytku wyłącznie zawodowego – zwrotu może żądać wyłącznie użytkownik końcowy, a nie producent nośników i urządzeń?

(¹) Dyrektywa 2001/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 maja 2001 r. w sprawie harmonizacji niektórych aspektów praw autorskich i pokrewnych w społeczeństwie informacyjnym (Dz.U. L 167, s. 10).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Conseil d'État (Francja)
w dniu 18 grudnia 2014 r. – ANODE – Association nationale des opérateurs détaillants en énergie/
Premier ministre, Ministre de l'économie, de l'industrie et du numérique, Commission de régulation
de l'énergie, GDF Suez**

(Sprawa C-121/15)

(2015/C 178/08)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Conseil d'État

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: ANODE – Association nationale des opérateurs détaillants en énergie

Strona pozwana: Premier ministre, Ministre de l'économie, de l'industrie et du numérique, Commission de régulation de l'énergie, GDF Suez.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy należy uznać, że interwencja państwa członkowskiego polegająca na nałożeniu na historycznego operatora obowiązku oferowania końcowym odbiorcom dostawy gazu ziemnego po regulowanych taryfach, ale niestojąca na przeszkodzie przedstawianiu konkurencyjnych ofert po cenach niższych niż te taryfy zarówno przez historycznego dostawcę, jak i przez alternatywnych dostawców, prowadzi do ustalenia poziomu cen dostawy gazu ziemnego do końcowego odbiorcy w sposób niezależny od swobodnej gry rynkowej oraz czy stanowi ona z samej swojej natury przeszkodę w realizacji konkurencyjnego rynku gazu ziemnego, o którym mowa w art. 3 ust. 1 dyrektywy 2009/73/WE (¹)?
- 2) W przypadku udzielenia na pytanie pierwsze odpowiedzi twierdzącej, na podstawie jakich kryteriów należy oceniać zgodność takiej interwencji państwa w cenę dostawy gazu ziemnego do końcowego odbiorcy z dyrektywą 2009/73/WE?

W szczególności:

- a) W jakim zakresie i pod jakimi warunkami art. 106 ust. 2 traktatu w związku z art. 3 ust. 2 dyrektywy 2009/73/WE zezwala państwom członkowskim na dążenie poprzez interwencję w cenę dostawy gazu ziemnego do końcowego odbiorcy do realizacji celów innych niż utrzymanie ceny dostawy na rozsądnym poziomie, takich jak bezpieczeństwo dostaw i spójność terytorialna?

- b) Czy art. 3 ust. 2 dyrektywy 2009/73/WE zezwala, biorąc pod uwagę cele bezpieczeństwa dostaw i spójności terytorialnej, na interwencję państwa członkowskiego w ustalanie ceny dostawy gazu ziemnego w oparciu o zasadę całkowitego pokrycia kosztów historycznego dostawcy, oraz czy koszty, które mają być pokryte przez te taryfy, mogą obejmować inne składniki niż część odpowiadająca długoterminowemu zaopatrzeniu?

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/73/WE z dnia 13 lipca 2009 r. dotycząca wspólnych zasad rynku wewnętrznego gazu ziemnego i uchylająca dyrektywę 2003/55/WE (Dz.U. L 211, s. 94).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Finanzgericht Hamburg (Niemcy) w dniu 12 marca 2015 r. – Salutas Pharma GmbH/Hauptzollamt Hannover

(Sprawa C-124/15)

(2015/C 178/09)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Finanzgericht Hamburg

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Salutas Pharma GmbH

Strona pozwana: Hauptzollamt Hannover

Pytanie prejudycjalne

Czy wykładni Nomenklatury scalonej w załączniku I do rozporządzenia Rady (EWG) nr 2658/87 z dnia 23 lipca 1987 r. w sprawie nomenklatury taryfowej i statystycznej oraz w sprawie Wspólnej taryfy celnej ⁽¹⁾ w brzmieniu zmienionym rozporządzeniem Komisji (WE) nr 1777/2001 z dnia 7 września 2001 r. ⁽²⁾ należy dokonywać w ten sposób, że tabletki musujące zawierające 500 mg wapnia każda, które są stosowane do profilaktyki i leczenia niedoboru wapnia oraz do wspomaganie określonej terapii mającej na celu profilaktykę i leczenie osteoporozy, i w odniesieniu do których na etykiecie zalecane maksymalne dzienne spożycie dla dorosłych wynosi trzy tabletki (= 1 500 mg), należy zaklasyfikować do podpozycji 3004 9000?

⁽¹⁾ Dz.U. L 256, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 240, s. 4.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Centrale Raad van Beroep (Niderlandy) w dniu 18 marca 2015 r. – H.C. Chavez-Vilchez i in./Raad van bestuur van de Sociale verzekeringsbank (Svb) i in.

(Sprawa C-133/15)

(2015/C 178/10)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Centrale Raad van Beroep.

Strony w postępowaniu głównym

Strony wnoszące apelację: H.C. Chavez-Vilchez, P. Pinas, U. Nikolic, X.V. Garcia Perez, J. Uwituze, Y.R.L. Wip, I.O. Enowassam, A.E. Guerrero Chavez

Drugie strony postępowania: Raad van bestuur van de Sociale verzekeringsbank (Svb), College van burgemeester en wethouders van de gemeente Arnhem, College van burgemeester en wethouders van de gemeente 's-Gravenhage, College van burgemeester en wethouders van de gemeente 's-Hertogenbosch, College van burgemeester en wethouders van de gemeente Amsterdam, College van burgemeester en wethouders van de gemeente Rijswijk, College van burgemeester en wethouders van de gemeente Rotterdam

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 20 TFUE należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie temu, aby państwo członkowskie odmówiło przyznania prawa pobytu na swoim terytorium obywatelowi państwa trzeciego sprawującemu na co dzień faktyczną opiekę nad swoim małoletnim dzieckiem będącym obywatelem tego państwa członkowskiego?
- 2) Czy dla odpowiedzi na to pytanie ma znaczenie fakt, że pieczę w aspekcie prawnym, finansowym lub uczuciowym nad tym dzieckiem sprawuje nie tylko i wyłącznie tenże rodzic, a ponadto, że nie jest wykluczone, iż drugi rodzic, będący obywatelem tego państwa członkowskiego mógłby być w stanie zaopiekować się tym dzieckiem? Czy w takim przypadku rodzic będący obywatelem państwa trzeciego musi uprawdopodobnić w dostatecznym stopniu, że drugi rodzic nie może zaopiekować się dzieckiem, tak że jeżeli rodzic będący obywatelem państwa trzeciego spotka się z odmową przyznania mu prawa pobytu dziecko będzie zmuszone do opuszczenia terytorium Unii?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Superior de Justicia de la Comunidad Autónoma del País Vasco (Hiszpania) w dniu 20 marca 2015 r. – María Pilar Plaza Bravo/Servicio Público de Empleo Estatal Dirección Provincial de Álava

(Sprawa C-137/15)

(2015/C 178/11)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Tribunal Superior de Justicia de la Comunidad Autónoma del País Vasco

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: María Pilar Plaza Bravo

Strona pozwana: Servicio Público de Empleo Estatal Dirección Provincial de Álava

Pytania prejudycjalne

Czy art. 4 ust. 1 dyrektywy Rady 79/7/EWG ⁽¹⁾ z dnia 19 grudnia 1978 r. w sprawie stopniowego wprowadzania w życie zasady równego traktowania kobiet i mężczyzn w dziedzinie zabezpieczenia społecznego sprzeciwia się, w okolicznościach takich, jak w niniejszej sprawie, uregulowaniu krajowemu, zgodnie z którym w celu obliczenia kwoty świadczenia z tytułu całkowitego bezrobocia powstałego wskutek utraty jedynego zatrudnienia w niepełnym wymiarze czasu pracy, do kwoty maksymalnej o charakterze ogólnym ma zastosowanie współczynnik częściowy odpowiadający procentowemu udziałowi niepełnego wymiaru czasu pracy świadczonej przez pracownika w stosunku do pełnego wymiaru czasu pracy porównywalnego zatrudnienia, biorąc pod uwagę, że w danym państwie członkowskim pracownikami zatrudnionymi w niepełnym wymiarze czasu pracy są w ogromnej większości kobiety?

⁽¹⁾ Dz.U. L 1979, L 6, s. 24.

SĄD

Wyrok Sądu z dnia 14 kwietnia 2015 r. – Ayadi/Komisja

(Sprawa T-527/09 RENV) ⁽¹⁾

[Przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania po uchyleniu rozstrzygnięcia — Wspólna polityka zagraniczna i bezpieczeństwa — Środki ograniczające skierowane przeciwko niektórym osobom i podmiotom związanym z Osamą bin Ladenem, siecią Al-Kaida i talibami — Rozporządzenie (WE) nr 881/2002 — Zamrożenie funduszy i zasobów gospodarczych osoby w następstwie umieszczenia jej nazwiska w wykazie sporządzonym przez organ Narodów Zjednoczonych — Umieszczenie nazwiska tej osoby w wykazie ujętym w załączniku I do rozporządzenia (WE) nr 881/2002 — Skarga o stwierdzenie nieważności — Prawa podstawowe — Prawo do obrony — Prawo do skutecznej ochrony sądowej — Prawo do poszanowania własności]

(2015/C 178/12)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Chafiq Ayadi (Dublin, Irlandia) (przedstawiciele: H. Miller, solicitor, P. Moser, QC, E. Grieves, barrister oraz R. Graham, solicitor)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: E. Paasivirta, T. Scharf i M. Konstantinidis, pełnomocnicy)

Interwenienci popierający stronę pozwaną: Irlandia (przedstawiciele: E. Creedon, pełnomocnik, wspierana początkowo przez E. Regana i N. Travers, SC, a następnie przez N. Travers); Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: E. Finnegan i G. Étienne, pełnomocnicy)

Przedmiot

Skarga o stwierdzenie nieważności rozporządzenia Komisji (WE) nr 954/2009 z dnia 13 października 2009 r. zmieniającego po raz 114. rozporządzenie Rady (WE) nr 881/2002 z dnia 27 maja 2002 r. wprowadzające niektóre szczególne środki ograniczające skierowane przeciwko niektórym osobom i podmiotom związanym z Osamą bin Ladenem, siecią Al-Kaida i talibami (Dz.U. L 269, s. 20) w zakresie, w jakim akt ten dotyczy skarżącego.

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność rozporządzenia Komisji (WE) nr 954/2009 z dnia 13 października 2009 r. zmieniającego po raz 114. rozporządzenie Rady (WE) nr 881/2002 wprowadzające niektóre szczególne środki ograniczające skierowane przeciwko niektórym osobom i podmiotom związanym z Osamą bin Ladenem, siecią Al-Kaida i talibami w zakresie, w jakim akt ten dotyczy Chafiq Ayadi.
- 2) Komisja Europejska pokrywa własne koszty i koszty poniesione przez Chafiq Ayadi oraz zwróci kwoty wypłacone przez Sąd z tytułu pomocy prawnej.
- 3) Irlandia i Rada Unii Europejskiej pokrywają własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 148 z 5.6.2010.

Postanowienie Sądu z dnia 26 marca 2015 r. – Conte i in./Rada**(Sprawa T-121/10) ⁽¹⁾****(Skarga o stwierdzenie nieważności — Rybołówstwo — Ochrona zasobów rybołówstwa — Ustanowienie wspólnotowego systemu kontroli, inspekcji i egzekwowania — Pojęcie aktu regulacyjnego — Pojęcie aktu ustawodawczego — Brak indywidualnego oddziaływania — Niedopuszczalność)**

(2015/C 178/13)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Giovanni Conte (Pomezia, Włochy); Casa del Pescatore Soc. coop. rl, Civitanova Marche (Włochy); Guidotti Giovanni & Figli Snc (Termoli, Włochy); Organizzazione di produttori della pesca di Civitanova Marche Soc. coop. rl (Civitanova Marche); Consorzio gestione mercato ittico Manfredonia Soc. coop. rl (Cogemim) (Manfredonia, Włochy) (przedstawiciele: adwokaci P. Cavasola, G. Micucci i V. Cannizzaro)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: początkowo A. Westerhof Löfflerová i A. Lo Monaco, następnie A. Westerhof Löfflerová i S. Barbagallo, pełnomocnicy)

Interwenient popierający stronę pozwaną: Komisja Europejska (przedstawiciele: K. Banks i D. Bianchi, pełnomocnicy)

Przedmiot

Żądanie stwierdzenia nieważności rozporządzenia Rady (WE) nr 1224/2009 z dnia 20 listopada 2009 r. ustanawiającego wspólnotowy system kontroli w celu zapewnienia przestrzegania przepisów wspólnej polityki rybołówstwa, zmieniającego rozporządzenia (WE) nr 847/96, (WE) nr 2371/2002, (WE) nr 811/2004, (WE) nr 768/2005, (WE) nr 2115/2005, (WE) nr 2166/2005, (WE) nr 388/2006, (WE) nr 509/2007, (WE) nr 676/2007, (WE) nr 1098/2007, (WE) nr 1300/2008, (WE) nr 1342/2008 i uchylającego rozporządzenia (EWG) nr 2847/93, (WE) nr 1627/94 oraz (WE) nr 1966/2006 (Dz.U. L 343, s. 1; sprostowanie Dz.U. 2013, L 355, s. 94), a w szczególności art. 9, 10, art. 14 ust. 1–5, art. 15, art. 17 ust. 1, art. 58 ust. 1–3, 5, art. 59 ust. 2, 3, art. 60 ust. 4, 5, art. 62 ust. 1, art. 63 ust. 1, art. 64, 65, art. 66 ust. 1, 3, art. 67 ust. 1, art. 68, art. 73 ust. 8, art. 92 ust. 2, art. 103 tego rozporządzenia.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje odrzucona jako niedopuszczalna.
- 2) Giovanni Conte, Casa del Pescatore Soc. coop. rl, Guidotti Giovanni & Figli Snc, Organizzazione di produttori della pesca di Civitanova Marche Soc. coop. rl i Consorzio gestione mercato ittico Manfredonia Soc. coop. rl (Cogemim) pokrywają własne koszty oraz koszty poniesione przez Radę Unii Europejskiej.
- 3) Komisja Europejska pokrywa własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 134 z 22.5.2010.

Postanowienie Sądu z dnia 30 marca 2015 r. – Square/OHIM – Caisse régionale de crédit agricole mutuel Pyrénées Gascogne (SQUARE)**(Sprawa T-213/13) ⁽¹⁾****(Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Wycofanie zgłoszenia do rejestracji — Umorzenie postępowania)**

(2015/C 178/14)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Square, Inc. (San Francisco, Stany Zjednoczone) (przedstawiciel: adwokat M. Graf)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciel: V. Melgar, pełnomocnik)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą OHIM była również, interwenient przed Sądem: Caisse régionale de crédit agricole mutuel Pyrénées Gascogne (Tarbes, Francja) (przedstawiciele: adwokaci A. Lecomte i R. Zeineh)

Przedmiot

Skarga na decyzję Pierwszej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 31 stycznia 2013 r. (sprawa R 775/2012-1) dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu pomiędzy Caisse régionale de crédit agricole mutuel Pyrénées Gascogne a Square, Inc.

Sentencja

- 1) *Postępowanie w sprawie skargi zostaje umorzone.*
- 2) *Strona skarżąca zostaje obciążona kosztami.*

⁽¹⁾ Dz.U. C 207 z 20.7.2013.

Skarga wniesiona w dniu 1 marca 2015 r. – Ryanair i Airport Marketing Services/Komisja
(Sprawa T-111/15)
(2015/C 178/15)
Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Ryanair Ltd (Dublin, Irlandia) i Airport Marketing Services Ltd (Dublin, Irlandia) (przedstawiciele: G. Berrisch, E. Vahida, I. Metaxas-Maragkidis, adwokaci, oraz B. Byrne, Solicitor)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności art. 1 ust. 2, art. 2 ust. 4 i art. 3–5 decyzji Komisji Europejskiej z dnia 23 lipca 2014 r. dotyczącej pomocy państwa SA.33963 (2012/C) (ex 2012/NN) przyznanej przez Francję na rzecz izby handlowo-przemysłowej Angoulême, SNC-Lavalin, Ryanair i Airport Marketing Services;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia zasady dobrej administracji zagwarantowanej w art. 41 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej oraz prawa skarżących do obrony, ponieważ Komisja nie zezwoliła skarżącym na dostęp do akt postępowania wyjaśniającego i nie dała im możliwości efektywnego przedstawienia swojego stanowiska.

2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia art. 107 ust. 1 TFUE, ponieważ Komisja błędnie przypisała państwu francuskiemu zawarcie Airport Service Agreement i Marketing Services Agreement.
3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia art. 107 ust. 1 TFUE, ponieważ Komisja niewłaściwie zastosowała test „prywatnego inwestora”.

Strona skarżąca podnosi, że Komisja błędnie odmówiła oparcia się na porównywalnej analizie, która doprowadziłaby do wniosku, że nie nastąpiło udzielenie pomocy na rzecz skarżących. Tytułem zarzutu ewentualnego twierdzi, że Komisja użyła wyraźnie niewystarczających, niezweryfikowanych i mało wiarygodnych danych dla obliczenia rentowności lotniska, zastosowała nadmiernie krótki horyzont czasowy, nie uwzględniła efektów sieciowych, jakich lotnisko mogło spodziewać się uzyskać ze swojego związku z Ryanair, nie podała właściwych wartości usług marketingowych oraz odrzuciła uzasadnienie, dlaczego lotnisko podjęło decyzję zakupu takich usług.

4. Zarzut czwarty dotyczący naruszenia art. 107 ust. 1 i art. 108 ust. 2 TFUE przez to, że Komisja popełniła oczywisty błąd w ocenie oraz naruszyła prawo, stwierdzając, że pomoc dla Ryanair i Airport Marketing Services była równa łącznym krańcowym stratom lotniska w Angoulême, a nie faktyczną korzyścią Ryanair i Airport Marketing Services. Komisja powinna była zbadać zakres, w jakim sporna korzyść została naprawdę przeniesiona na pasażerów Ryanair. Następnie Komisja nie określiła ilościowo jakiegokolwiek przewagi konkurencyjnej, jaką uzyskał Ryanair przez (rzekome) przepływy płatności poniżej kosztów lotniska w Angoulême. W końcu Komisja nie wyjaśniła właściwie, dlaczego odzyskanie sumy pomocy określonej w decyzji było konieczne dla zapewnienia przywrócenia sytuacji sprzed wypłacenia pomocy.

Skarga wniesiona w dniu 5 marca 2015 r. – Deza/ECHA

(Sprawa T-115/15)

(2015/C 178/16)

Język postępowania: czeski

Strony

Strona skarżąca: Deza, a.s. (Valašské Meziříčí, Republika Czeska) (przedstawiciel: adwokat P. Dejl)

Strona pozwana: Europejska Agencja Chemikaliów

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji dyrektora wykonawczego Europejskiej agencji Chemikaliów ED/108/2014 z dnia 12 grudnia 2014 r. uaktualniającej i uzupełniającej istniejący wpis substancji DEHP na kandydacką listę substancji do ewentualnego włączenia do załącznika XIV do rozporządzenia (WE) nr 1907/2006 ⁽¹⁾;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

1. Zarzut pierwszy oparty na twierdzeniu, że zaskarżona decyzja została wydana ultra vires

Strona skarżąca podnosi, że zaskarżona decyzja jest ultra vires, ponieważ i) strona pozwana nie była uprawniona na podstawie rozporządzenia nr 1907/2006 do uaktualnienia, mocą tej decyzji, listy substancji do ewentualnego włączenia do załącznika XIV w rozumieniu art. 59 ust. 1 rozporządzenia, ii) zaskarżona decyzja została wydana po przeprowadzeniu przez stronę skarżącą postępowania sprzecznego z art. 59 rozporządzenia nr 1907/2006 oraz iii) zaskarżona decyzja i przeprowadzone przez stronę skarżącą postępowanie prowadzące do jej przyjęcia stanowią obejście postępowania, które zostało przewidziane w tym celu przez Radę Unii Europejskiej i Parlament Europejski.

2. Zarzut drugi oparty na twierdzeniu, że zaskarżona decyzja jest sprzeczna z zasadą pewności prawa

Strona skarżąca podnosi, że zaskarżona decyzja narusza zasadę pewności prawa, ponieważ i) w decyzji tej wskazano, że ftalan bis(2-etyloheksylu) (DEHP) jest substancją zaburzającą czynność endokrynną, w sytuacji gdy prawo Unii nie zawiera definicji takiej substancji ani kryteriów jej identyfikacji i w sytuacji gdy taka definicja lub kryteria zostały ustalone przez Komisję Europejską na podstawie rozporządzeń i decyzji Rady i Parlamentu oraz ii) decyzję tę wydano w czasie, gdy było jeszcze w toku, choć na zaawansowanym etapie, postępowanie w sprawie udzielenia zezwolenia dla substancji DEHP zidentyfikowanej jako substancja szkodliwa dla rozrodczości na podstawie art. 57 lit. c) rozporządzenia nr 1907/2006.

3. Zarzut trzeci oparty na twierdzeniu, że zaskarżona decyzja nie jest oparta na przekonujących i obiektywnych ustaleniach naukowych

Strona skarżąca utrzymuje, że zaskarżona decyzja jest niezgodna z prawem, ponieważ nie jest oparta na przekonujących i obiektywnych ustaleniach naukowych, z których wynikałoby, że substancja DEHP spełnia wszystkie kryteria określone w art. 57 lit. f) rozporządzenia nr 1907/2006.

4. Zarzut czwarty oparty na naruszeniu praw strony skarżącej i zasad wyrażonych w Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności oraz w Karcie praw podstawowych Unii Europejskiej

Strona skarżąca podnosi, że w zaskarżonej decyzji i w postępowaniu przeprowadzonym przez stronę pozwaną w celu jej wydania naruszono prawa i zasady wyrażone w Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności oraz w Karcie praw podstawowych Unii Europejskiej, a w szczególności zasadę pewności prawa, prawo do sprawiedliwego procesu oraz prawo do niezakłóconego korzystania z majątku.

(¹) Rozporządzenie (WE) nr 1907/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2006 r. w sprawie rejestracji, oceny, udzielania zezwoleń i stosowanych ograniczeń w zakresie chemikaliów (REACH), utworzenia Europejskiej Agencji Chemikaliów, zmieniające dyrektywę 1999/45/WE oraz uchylające rozporządzenie Rady (EWG) nr 793/93 i rozporządzenie Komisji (WE) nr 1488/94, jak również dyrektywę Rady 76/769/EWG i dyrektywy Komisji 91/155/EWG, 93/67/EWG, 93/105/WE i 2000/21/WE (Dz.U. L 396, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 6 marca 2015 r. – Fortischem/Komisja

(Sprawa T-121/15)

(2015/C 178/17)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Fortischem a.s. (Nováky, Słowacja) (przedstawiciele: C. Arhold, P. Hodál i M. Staroň, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności art. 1, 3, 4 i 5 decyzji Komisji Europejskiej z dnia 15 października 2014 r. w sprawie pomocy państwa SA.33797 (2013/C) (ex 2013/NN) (ex 2011/CP) przyznanej przez Słowację na rzecz NCHZ;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi sześć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia art. 107 ust. 1 TFUE.

Skarżąca podnosi, że decyzja Komisji, stwierdzająca, że uznanie przedsiębiorstwa Novácke chemické závody, a. s. v konkurze (zwane dalej „NCHZ”) za przedsiębiorstwo strategiczne w rozumieniu słowackiej ustawy z dnia 5 listopada 2009 r. dotyczącej pewnych środków strategicznych odnoszących się do strategicznie ważnych przedsiębiorstw w upadłości (zwanej dalej „ustawą”) stanowi pomoc państwa w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE, jest niezgodne z tym artykułem, ponieważ nie zostały spełnione wszystkie jego konstytucyjne przesłanki.

Skarżąca podnosi, że to uznanie nie spowodowało przekazania zasobów państwowych, ponieważ nie wystąpiło żadne dodatkowe obciążenie dla państwa w porównaniu do sytuacji, jaka zaistniałaby, jeśli zastosowane zostałyby zwykłe przepisy dotyczące upadłości. Nie przyniosła ona również NCHZ korzyści gospodarczych, ponieważ, po pierwsze, wierzyciele opowiadzieliby się w każdym razie za kontynuowaniem operacji, a tymczasowy zakaz zwolnień został przyjęty tylko z korzyścią dla państwa, a nie dla przedsiębiorstwa. Po drugie, zastosowanie ustawy przechodzi test prywatnego inwestora, ponieważ było ono gospodarczo korzystne dla publicznych wierzycieli.

Na koniec skarżąca twierdzi, że nawet jeśli Komisja miała rację i zastosowanie ustawy należało uznać za pomoc państwa na rzecz NCHZ, Komisja popełniła oczywisty błąd w ocenie przy obliczaniu wysokości pomocy państwa.

2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia obowiązku przeprowadzenia starannego i bezstronnego dochodzenia.

Skarżąca podnosi, że Komisja miała obowiązek z jednej strony poinformować rząd słowacki o fakcie uznania stopnia szczegółowości analizy ex post za niewystarczający oraz z drugiej strony wskazać rządowi słowackiemu, jakie dodatkowe informacje lub wyjaśnienia musiał przedstawić. Ponadto skarżąca podnosi, że Komisja nie zwróciła się o udzielenie informacji dotyczących ostatecznych danych liczbowych przed podjęciem decyzji o odzyskaniu pomocy.

3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia art. 296 ust. 2 TFUE i niedopełnienia obowiązku uzasadnienia.

Skarżąca podnosi, że Komisja nie uzasadniła, dlaczego w tej konkretnej sprawie NCHZ nie kontynuowałyby działalności bez zastosowania ustawy, jak również nie odpowiedziała na argumenty przedstawione przez rząd słowacki dotyczące interesów gospodarczych publicznych wierzycieli w kontynuowanej działalności.

4. Zarzut czwarty dotyczący naruszenia art. 107 ust. 1 i art. 108 ust. 2 TFUE oraz art. 14 ust. 1 rozporządzenia proceduralnego przez objęcie skarżącą odzyskaniem pomocy.

Skarżąca podnosi, że nie uzyskała pomocy państwa, ponieważ cena sprzedaży była na poziomie rynkowym. Zdaniem skarżącej argumentacja Komisji i wątpliwości, czy ceny zapłacone przez Via Chem a następnie przez Fortischem za majątek NCHZ są cenami rynkowymi, jest błędna z kilku powodów. Po pierwsze, skarżąca twierdzi, że ze względu na to, że ciężar dowodu spoczywa na Komisji, to nie jest wystarczające, że wyrazi ona wątpliwości. Po drugie, jako że sprzedaż została przeprowadzona w ramach postępowania upadłościowego pod kontrolą sędziego-komisarza, mającego obowiązek działania w interesie wierzycieli upadłego, występuje domniemanie, że majątek został sprzedany po najwyższej możliwej cenie. Po trzecie, przetarg był otwarty, przejrzysty i bezwarunkowy, co zapewniło najwyższą osiągalną cenę na rynku; opcja z zaangażowaniem (commitment option) nie miała wpływu na cenę sprzedaży. Po czwarte, pomimo tego, że warunki sprzedaży pomiędzy Via Chem i Fortischem nie mają żadnego znaczenia ze względu na rynkową cenę pierwszej sprzedaży, cena sprzedaży będąca przedmiotem negocjacji pomiędzy podmiotami działającymi w ramach gospodarki rynkowej jest uważana za cenę rynkową nawet bez procedury przetargu.

Skarżąca następnie podnosi, że oczywiste jest, iż przeniesienie majątku NCHZ na Via Chem a potem na skarżącą nie może być uważane za próbę obejścia decyzji Komisji dotyczącej odzyskania pomocy z dwóch powodów. Po pierwsze, sprawa jest tak daleka od typowego przypadku obejścia prawa, że nawet Komisja przyznaje, iż nie ma dowodów na intencję uniknięcia zwrotu pomocy. Po drugie, mimo wszystko dochodzi ona do wniosku, że występuje ciągłość gospodarcza, co pozwala jej na objęcie skarżącej odzyskaniem pomocy. Wniosek Komisji wynika jednak z błędnej analizy, opierającej się na nieprawidłowej interpretacji poszczególnych kryteriów, naruszeniu zasad rozkładu ciężaru dowodu oraz błędnym zrozumieniu ogólnej koncepcji ciągłości gospodarczej w sprawach z zakresu pomocy państwa.

Na koniec skarżąca podnosi, że podejście Komisji jest destruktywne gospodarczo i niepotrzebne z perspektywy prawa konkurencji. Według skarżącej Komisja próbuje stworzyć nowe, bardziej restryktywne orzecznictwo, zgodnie z którym zakres transakcji powinien być decydującym kryterium, podczas gdy cena sprzedaży ma być co najwyżej – jeżeli w ogóle – dodatkowym kryterium.

5. Zarzut piąty, podniesiony posiłkowo, dotyczący naruszenia art. 107 ust. 1 i art. 108 ust. 2 TFUE oraz art. 14 ust. 1 rozporządzenia proceduralnego przez nieograniczenie zakresu decyzji dotyczącej odzyskania pomocy do 60 % rzekomej pomocy państwa.
6. Zarzut szósty dotyczący naruszenia art. 296 TFUE przez nieodpowiednie uzasadnienie ciągłości gospodarczej.

Skarżąca podnosi, że z obserwacji poczynionych w związku z pierwszym zarzutem wynika, że rozumowanie Komisji jest niewystarczające dla umożliwienia Trybunałowi dokonania kontroli sądowej zaskarżonej decyzji i że nie jest możliwe zrozumienie przez skarżącą podstaw, które doprowadziły Komisję do stwierdzenia ciągłości gospodarczej.

Skarga wniesiona w dniu 12 marca 2015 r. – Landeskreditbank Baden-Württemberg/EBC

(Sprawa T-122/15)

(2015/C 178/18)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Landeskreditbank Baden-Württemberg – Förderbank (Karlsruhe, Niemcy) (przedstawiciele: A. Glos, K. Lackhoff i M. Benzing, Rechtsanwälte)

Strona pozwana: Europejski Bank Centralny

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności decyzji EBC z dnia 5 stycznia 2015 r. (sygnatura ECB/SSM/15/1 – OSK1ILSPWNVBNQ-WU0W18/3) i zarządzenie utrzymania w mocy zastąpienia decyzji EBC z dnia 1 września 2014 r. (sygnatura ECB/SSM/14/1 – OSK1ILSPWNVBQNQU0W18/1);

— obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący zastosowania przez EBC błędnego kryterium oceny szczególnych okoliczności

- W zarzucie tym skarżąca podnosi, że EBC oparł się na czterech różnych i niedających się pogodzić kryteriach przy ocenie, czy skarżąca mimo spełnienia kryterium wielkości na podstawie art. 6 ust. 4 akapit drugi rozporządzenia (UE) nr 1024/2013 ⁽¹⁾ w związku z art. 70 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 468/2014 ⁽²⁾ należy zaklasyfikować jako mniej istotny podmiot. Każde z tych kryteriów z osobna jest błędne.
- Skarżąca podnosi ponadto, że na podstawie art. 70 ust. 1 rozporządzenia nr 468/2014 dla istnienia szczególnych okoliczności istotne jest powstanie „specyficznych i faktycznych okoliczności”, na podstawie których zaklasyfikowanie podmiotu jako istotnego i związany z tym centralny nadzór EBC są „nieuzasadnione”. Zdaniem skarżącej zaklasyfikowanie podmiotu jako istotnego wyłącznie według kryterium wielkości jest „nieuzasadnione” w rozumieniu art. 70 ust. 1 rozporządzenia nr 468/2014, jeżeli nie jest to niezbędne do osiągnięcia celów rozporządzenia nr 1024/2013, lecz do osiągnięcia celu wystarczający jest nadzór właściwego organu krajowego w systemie nadzoru EBC.

2. Zarzut drugi dotyczący oczywistego błędu w ocenie stanu faktycznego

- W ramach tego zarzutu skarżąca podnosi, że EBC nie uwzględnił, iż zaklasyfikowanie skarżącej jako istotnego podmiotu w świetle argumentacji skarżącej na przesłuchaniu i w postępowaniu przed administracyjną radą odwoławczą w żadnym aspekcie nie jest niezbędne do osiągnięcia celów rozporządzenia nr 1024/2013, oraz że zaklasyfikowanie skarżącej jako podmiotu mniej istotnego jest też zgodne z założeniami rozporządzenia nr 1024/2013. Ocena EBC, że nie zaistniały szczególne okoliczności, jest oczywiście błędna.

3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia obowiązku uzasadnienia

- W tym zarzucie skarżąca podnosi, że uzasadnienie zaskarżonej decyzji jest nielogiczne i wewnętrznie sprzeczne. EBC wymienia łącznie cztery kryteria, które nie są powiązane i nie dają się pogodzić.
- Nie można wywnioskować podstaw zaskarżonej decyzji. Argumentacja EBC wyczerpuje się w zwykłych twierdzeniach i zaprzeczeniach.
- Ponadto decyzja jest rozbieżna z argumentacją skarżącej w postępowaniu administracyjnym. W szczególności EBC nie wskazuje, dlaczego podnoszone przez skarżąca okoliczności faktyczne i prawne miałyby być niewystarczające do obalenia domniemania z art. 6 ust. 4 akapit drugi rozporządzenia nr 1024/2013.

4. Zarzut czwarty dotyczący przekroczenia granic uznania poprzez bezprawne niewykonanie uprawnień dyskrecyjnych

- W ramach tego zarzutu skarżąca podnosi, że EBC naruszył obowiązek wykonania uprawnień dyskrecyjnych w konkretnym przypadku nałożony na niego przez art. 6 ust. 4 rozporządzenia nr 1024/2013 i art. 70 rozporządzenia nr 468/2014. W ten sposób EBC działał z przekroczeniem granic uznania.

5. Zarzut piąty dotyczący naruszenia obowiązku wyjaśnienia i uwzględnienia wszystkich istotnych okoliczności konkretnego przypadku

— W tym zarzucie skarżąca podnosi, że w ramach wykonywania przyznanych uprawnień dyskrejonalnych EBC naruszył obowiązek starannego i bezstronnego wyjaśnienia i uwzględnienia wszystkich istotnych aspektów faktycznych i prawnych konkretnego przypadku. W szczególności zaniedbał on zbadania wszystkich istotnych aspektów faktycznych i prawnych podniesionych przez skarżącą.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (UE) nr 1024/2013 z dnia 15 października 2013 r. powierzające Europejskiemu Bankowi Centralnemu szczególne zadania w odniesieniu do polityki związanej z nadzorem ostrożnościowym nad instytucjami kredytowymi (Dz.U. L 287, s. 63).

⁽²⁾ Rozporządzenie (UE) nr 468/2014 Europejskiego Banku Centralnego z dnia 16 kwietnia 2014 r. ustanawiające ramy współpracy pomiędzy Europejskim Bankiem Centralnym a właściwymi organami krajowymi oraz wyznaczonymi organami krajowymi w ramach Jednolitego Mechanizmu Nadzorczego (rozporządzenie ramowe w sprawie Jednolitego Mechanizmu Nadzorczego) (Dz. U. L 141, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 30 marca 2015 r. – Hiszpania/Komisja Europejska

(Sprawa T-143/15)

(2015/C 178/19)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Królestwo Hiszpanii (przedstawiciele: M. Sampol Pucurull i M. García-Valdecasas Dorrego, Abogados del Estado)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie częściowej nieważności decyzji wykonawczej Komisji z dnia 16 stycznia 2015 r. wyłączającej z finansowania Unii Europejskiej niektóre wydatki poniesione przez państwa członkowskie z tytułu Europejskiego Funduszu Rolniczego Gwarancji (EFRG) oraz Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW) w zakresie, w jakim decyzja ta wyłącza:

1. otrzymaną przez Hiszpanię, to jest Comunidad de Andalucía, pomoc, która wynosi 3 586 250,48 EUR, plus 1 866 977,31 EUR (pomoc bezpośrednia niezwiązana z wielkością produkcji) za lata budżetowe 2009 i 2010;

2. wydatki poniesione przez Królestwo Hiszpanii na rzecz Comunidad de Castilla y León w wysokości 2 123 619,66 EUR (1 479,90 EUR + 978 849,95 EUR + 12 597,37 EUR + 1 720,85 EUR + 1 096 710,18 EUR + 32 261,41 EUR) odpowiadające pojęciom „niekorzystnych warunków naturalnych” i „środków rolnośrodowiskowych” w latach budżetowych 2010 i 2011; oraz

— obciążenie Komisji kosztami.

Zarzuty i główne argumenty

Zdaniem Królestwa Hiszpanii należy stwierdzić nieważność zaskarżonej decyzji z następujących względów:

1. Korekta ryczałtowa nałożona w kwocie 5 453 227,79 EUR netto (pomoc bezpośrednia niezwiązana z wielkością produkcji) jest sprzeczna z art. 27 ust. 1 rozporządzenia Komisji (WE) nr 796/2004, art. 31 rozporządzenia Rady (WE) nr 1290/2005 oraz art. 3 i 52 rozporządzenia (UE) nr 1306/2013 ze względu na dwa przedstawione poniżej powody:

— Komisja dokonała błędnej wykładni art. 27 rozporządzenia (WE) nr 796/2004 w zakresie, w jakim okoliczność, że wyniki losowej próbkę kontrolnej z lat 2008 i 2009 były gorsze od wyników wrywkowej kontroli ryzyka, nie oznacza naruszenia tego artykułu, a co za tym idzie nie stanowi naruszenia prawa Unii, które wyłącza z finansowania wydatki rolne zgodnie z art. 31 rozporządzenia (WE) nr 1290/2005 i art. 52 rozporządzenia (UE) nr 1306/2013.

- Komisja nie mogła stwierdzić w rozsądny sposób, że nastąpiło naruszenie art. 27 rozporządzenia (WE) nr 796/2004, ponieważ dowody przedstawione przez Królestwo Hiszpanii podczas postępowania w sprawie kontroli wykazały to, że została przeprowadzona odpowiednia analiza i że zostały przyjęte właściwe środki, aby poszerzyć wybór oparty na ryzyku, a w związku z tym nie stanowi to naruszenia prawa Unii, które wyłącza z finansowania wydatki rolne zgodnie z art. 31 rozporządzenia (WE) nr 1290/2005 i art. 52 rozporządzenia (UE) nr 1306/2013.
- 2. Zastosowana korekta wynosząca 2 123 619,66 EUR („niekorzystne warunki naturalne” i „środki rolnośrodowiskowe”) powinna być uchylona ze względu na następujące powody:
 - narusza ona art. 10 ust. 2 i 4 oraz art. 14 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1975/2006 przez to, że Komisja uznaje, iż Królestwo Hiszpanii uchybiło swoim obowiązkom w zakresie kontroli, ponieważ w kwestii środków dotyczących „niekorzystnych warunków naturalnych” i „środków rolnośrodowiskowych” nie dokonano spisu zwierząt podczas kontroli przeprowadzonych na miejscu w związku z tą pomocą. Zarzut ten jest złożony z dwóch części, ponieważ Królestwo Hiszpanii uważa, że:
 - a) obowiązek dokonania spisu zwierząt podczas kontroli na miejscu tytułem pomocy w ramach programu rozwoju obszarów wiejskich na lata 2007–2013 Castilla y León jest sprzeczny z ciągłością kryterium gęstości hodowlanej i z zasadą równego traktowania oraz
 - b) Komisja dokonała błędnej wykładni art. 10 ust. 2 i 4 w związku z art. 14 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1975/2006, uznając, że hiszpański system kontroli nie jest odpowiedni do sprawdzenia tego, czy spełnione zostało kryterium gęstości hodowlanej.
 - Niniejsza decyzja narusza art. 2 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1082/2003, jak również art. 26 ust. 2 lit. b) rozporządzenia nr 796/2004, ponieważ Królestwo Hiszpanii dysponuje wiarygodnymi bazami danych liczebności bydła, owiec i kóz, które to bazy danych ponadto stale i zgodnie z wymogami aktualizuje.
 - Niniejsza decyzja narusza art. 31 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1290/2005 w zakresie, w jakim jest ona w sposób oczywisty nieproporcjonalna, ponieważ ustala ona korektę finansową w wysokości 5 % w odniesieniu do środków, których dotyczy dochodzenie. Korekta finansowa jest nieproporcjonalna, ponieważ nawet gdyby naruszenie przypisane władzom hiszpańskim było zasadne, wydana decyzja wykracza poza zakres tego, co jest odpowiednie i konieczne dla ochrony interesów finansowych Unii.

Skarga wniesiona w dniu 29 marca 2015 r. – Rumunia/Komisja Europejska

(Sprawa T-145/15)

(2015/C 178/20)

Język postępowania: rumuński

Strony

Strona skarżąca: Rumunia (przedstawiciele: R. Radu, V. Angelescu, R. Mangu, D. Bulancea, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie częściowej nieważności decyzji wykonawczej Komisji (UE) 2015/103 z dnia 16 stycznia 2015 r. wyłączającej z finansowania Unii Europejskiej niektóre wydatki poniesione przez państwa członkowskie z tytułu Europejskiego Funduszu Rolniczego Gwarancji (EFRG) oraz Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW);
- obciążenie pozwanej kosztami.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący nieprawidłowego wykorzystania uprawnienia Komisji Europejskiej do wyłączenia kwot z finansowania Unii Europejskiej.

— Przez zastosowanie korekt finansowych ustanowionych w decyzji wykonawczej (UE) 2015/103, Komisja skorzystała ze swego uprawnienia w niewłaściwy sposób, naruszając art. 52 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1306/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. w sprawie finansowania wspólnej polityki rolnej, zarządzania nią i monitorowania jej oraz uchylającego rozporządzenia Rady (EWG) nr 352/78, (WE) nr 165/94, (WE) nr 2799/98, (WE) nr 814/2000, (WE) nr 1290/2005 i (WE) nr 485/2008, a także wytyczne Komisji dotyczące stosowania korekt finansowych, które zostały określone w dokumencie Komisji nr VI/5330/97 z dnia 23 grudnia 1997 r. zatytułowanym „Wytyczne dotyczące obliczania skutków finansowych podczas przygotowania decyzji o rozliczeniu rachunków Sekcji Gwarancji EFOGR”.

— Komisja zobowiązana była do ustalenia korekt opartych na wskazaniu kwot nienależnie wypłaconych przez Rumunię, a nie do stosowania stawek ryczałtowych, ze względu na to, że z jednej strony charakter sytuacji nie zmuszał do tego, i że z drugiej strony Rumunia udostępniła Komisji informacje konieczne do obliczenia korekt. W niniejszej sprawie nie można uznać, że niezbędny był nieproporcjonalny wysiłek Komisji w celu obliczenia korekt opartych na rzeczywistej utracie funduszy.

2. Zarzut drugi dotyczący niewystarczającego i niewłaściwego uzasadnienia zaskarżonej decyzji.

— Decyzja wykonawcza (UE) 2015/103 nie została uzasadniona w wystarczający i właściwy sposób, ze względu na to, że przy jej wydaniu Komisja nie wyjaśniła wystarczająco powodów, dla których postanowiła ona zastosować stawki ryczałtowe w odniesieniu do nieprawidłowości wykrytych podczas przeprowadzonej kontroli oraz nie uzasadniła we właściwy sposób, dlaczego powoływane przez Rumunię argumenty dotyczące możliwości zastosowania obliczonej korekty nie mogą zostać przyjęte i uwzględnione przy ustalaniu ostatecznej korekty.

3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia zasady proporcjonalności.

— Zaskarżona decyzja jest sprzeczna z zasadą proporcjonalności ze względu na to, że zastosowanie stawek ryczałtowych do korekty w wysokości odpowiednio 10 % w odniesieniu do wydatków z roku składania wniosków 2009 i 5 % w odniesieniu do roku składania wniosków 2010 miało za skutek zawyżone oszacowanie utraty funduszy unijnych w następstwie nieprawidłowości wykrytych podczas przeprowadzonej kontroli, omawiane stopy nie uwzględniają ani charakteru i wagi naruszenia, ani ich skutków finansowych dla budżetu Unii.

Skarga wniesiona w dniu 1 kwietnia 2015 r. – Abertis Infraestructuras i Abertis Telecom Satélites/ Komisja

(Sprawa T-158/15)

(2015/C 178/21)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Abertis Infraestructuras, SA (Barcelona, Hiszpania), Abertis Telecom Satélites, SA (Madryt, Hiszpania) (przedstawiciele: J. Buendía Sierra, M. Maragall de Gispert, M. Santa María Fernández, J. Panero Rivas i A. Balcells Cartagena, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- uznanie zarzutów podniesionych w niniejszej skardze za dopuszczalne i uwzględnienie ich;
- stwierdzenie nieważności art. 1 zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim Komisja stwierdziła w niej, że przyjętą w praktyce administracyjnej wykładnię art. 12 TRLIS [Texto Refundido de la Ley del Impuesto sobre Sociedades, ujednoliconego tekstu hiszpańskiej ustawy o podatku dochodowym] należy uznać za niezgodną z rynkiem wewnętrznym pomoc państwa;
- stwierdzenie nieważności art. 4 ust. 1 tej decyzji w zakresie, w jakim Komisja nakazuje w nim Królestwu Hiszpanii zaprzestania tego, co instytucja ta uznała za opisany w art. 1 tej decyzji system pomocy państwa;
- stwierdzenie nieważności art. 4 ust. 2, 3, 4 i 5 tej decyzji w zakresie, w jakim Komisja nakazuje w nim Królestwu Hiszpanii odzyskanie kwot uznanych przez tę instytucję za pomoc państwa;
- tytułem ewentualnym, ograniczenie nałożonego na Królestwo Hiszpanii w art. 4 ust. 2 decyzji obowiązku odzyskania pomocy do zakresu określonego w pierwszej i drugiej z wydanych przez tę instytucję decyzji; oraz
- obciążenie Komisji kosztami związanymi z postępowaniem.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie swej skargi strona skarżąca podnosi zarzuty i argumentację podobne do tych powołanych w sprawach T-826/14 Hiszpania/Komisja oraz T-12/15 Banco Santander i Santusa/Komisja.

W szczególności podnosi ona, że Komisja dopuściła się naruszenia prawa w zakresie kwalifikacji prawnej środka jako pomocy państwa, ustalenia beneficjenta środka pomocowego oraz tego, iż w przyjętej w praktyce administracyjnej wykładni jest on uznawany za pomoc państwa odrębną od tej, którą zbadała w swych decyzjach Komisja; skarżąca podnosi także naruszenie zasad ochrony uzasadnionych oczekiwań, estoppel i zasady pewności prawa.

Skarga wniesiona w dniu 2 kwietnia 2015 r. – Delta Group agroalimentare/Komisja

(Sprawa T-163/15)

(2015/C 178/22)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Delta Group agroalimentare Srl (Porto Viro, Włochy) (przedstawiciel: V. Migliorini, adwokat)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

Skarżąca wnosi do Sądu:

- stwierdzenie nieważności pisma oznaczonego jako Ares (2015) 528512, z dnia 9 lutego 2015 r., sporządzonego przez Komisję Europejską – Dyrektora Generalnego ds. Rolnictwa i Rozwoju Obszarów Wiejskich Jerzego Plewę, skierowanego do C. Scabin, przedstawiciela prawnego skarżącej, otrzymanego w tym samym dniu, w którym odrzucono wniosek skarżącej z dnia 13 stycznia 2015 r. o zastosowanie środków na podstawie art. 219 ust. 1 lub art. 221 rozporządzenia (UE) nr 1308/2013, a w szczególności wniosek o ustanowienie refundacji wywozowych zgodnie z art. 196 rozporządzenia (UE) nr 1308/2013 w sektorze mięsa drobiowego.
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący wystąpienia oczywistego błędu w ocenie oraz naruszenia art. 219 ust. 1 i art. 221 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1308/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. ustanawiającego wspólną organizację rynków produktów rolnych oraz uchylającego rozporządzenia Rady (EWG) nr 922/72, (EWG) nr 234/79, (WE) nr 1037/2001 i (WE) nr 1234/2007 (Dz.U. L 347, s. 671).

— Zostało podniesione w tym zakresie, że twierdzeniu Komisji, zgodnie z którym statystyki handlowe za 11 pierwszych miesięcy 2014 r. wskazują na wzrost eksportu o 5 % w stosunku do tego samego okresu w 2013 r., zaprzecza tabela znajdująca się w prawej kolumnie na stronie 19 sprawozdania Komitetu ds. Wspólnej Organizacji Rynków Rolnych na temat sytuacji na rynku mięsa drobiowego z dnia 22 stycznia 2015 r., cytowanego przez Komisję, z którego wynika, że w pierwszych 11 miesiącach 2013 r. unijny wywóz mięsa drobiowego odpowiadał kwocie w wysokości 1 936 000 000 EUR podczas gdy w pierwszych 11 miesiącach 2014 r. osiągnął on jedynie kwotę w wysokości 1 886 838 000 EUR, odnotowując zatem spadek o 2,5 % a nie wzrost o 5 %, przy czym Komisja również błędnie oceniła ceny, zdefiniowane jako „stabilne”, podczas gdy doznały one znaczącego spadku o około 8 %, jak wynika ze strony 9 sprawozdania, popełniając zatem oczywisty błąd w ocenie i naruszając art. 219 ust. 1 a także art. 221 rozporządzenia (UE) nr 1308/2013.

2. Zarzut drugi oparty na naruszeniu istotnych wymogów proceduralnych, a w szczególności art. 5 rozporządzenia (UE) nr 182/2011.

— Podniesione zostało w tym zakresie, że decyzja Komisji o nieuwzględnieniu wniosku o zastosowanie środka na podstawie art. 221 rozporządzenia (UE) nr 1308/2013 została przyjęta bez wcześniejszej opinii Komitetu ds. Wspólnej Organizacji Rynków Rolnych, a zatem z naruszeniem istotnych wymogów proceduralnych przewidzianych w art. 5 rozporządzenia (UE) nr 182/2011, znajdującego zastosowanie w wyniku odesłania zawartego w art. 229 rozporządzenia (UE) nr 1308/2013, który z kolei przywołany jest w art. 221 tegoż rozporządzenia.

Skarga wniesiona w dniu 2 kwietnia 2015 r. – Bundesverband Souvenir – Geschenke – Ehrenpreise/ OHIM – Freistaat Bayern (NEUSCHWANSTEIN)

(Sprawa T-167/15)

(2015/C 178/23)

Język skargi: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Bundesverband Souvenir – Geschenke – Ehrenpreise e.V. (Veitsbronn, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat B. Bittner)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Freistaat Bayern (Monachium, Niemcy)

Dane dotyczące postępowania przed OHIM

Właściciel spornego znaku towarowego: Freistaat Bayern

Przedmiotowy sporny znak towarowy: Słowny wspólnotowy znak towarowy „NEUSCHWANSTEIN” – wspólnotowy znak towarowy nr 10 144 392

Postępowanie przed OHIM: Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku

Zaskarżona decyzja: Decyzja Piątej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 22 stycznia 2015 r. w sprawie R 28/2014-5

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- unieważnienie prawa do oznaczenia „NEUSCHWANSTEIN” – wspólnotowego znaku towarowego nr 10 144 392;
- obciążenie OHIM kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009;
- Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia nr 207/2009;
- Naruszenie art. 52 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009.

Postanowienie Sądu z dnia 19 marca 2015 r. – Hautau/Komisja**(Sprawa T-256/12) ⁽¹⁾**

(2015/C 178/24)

Język postępowania: niemiecki

Prezes trzeciej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 227 z 28.7.2012.

SĄD DO SPRAW SŁUŻBY PUBLICZNEJ

Skarga wniesiona w dniu 23 lutego 2015 r. – ZZ/EKES

(Sprawa F-33/15)

(2015/C 178/25)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: ZZ (przedstawiciele: adwokaci J.-N. Louis, N. de Montigny i D. Verbeke)

Strona pozwana: Europejski Komitet Ekonomiczno-Społeczny

Przedmiot i opis sporu

Stwierdzenie nieważności dorozumianej decyzji organu powołującego o niepodjęciu środków zapewniających wykonanie wyroku Sądu do spraw Służby Publicznej z dnia 26 lutego 2013 r. w sprawie F-124/10, Labiri/EKES oraz żądanie wypłaty zadośćuczynienia za doznaną krzywdę.

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności dorozumianej decyzji organu powołującego z dnia 20 lutego 2015 r. o oddaleniu zażalenia skarżącej na uchybienie tego organu polegające na niepodjęciu przez niego środków zapewniających wykonanie wyroku z dnia 26 lutego 2013 r. w sprawie F-124/10;
- zasądzenie od Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego (EKES) wypłaty na rzecz skarżącej, tytułem doznanej krzywdy, kwoty 50 EUR za każdy dzień za okres od dnia 14 grudnia 2007 r. do dnia zastosowania środków wsparcia określonych w piśmie sekretarza generalnego Komitetu Regionów z dnia 27 maja 2010 r. oraz 100 EUR za każdy dzień za okres od dnia 26 lutego 2013 r. do dnia przyjęcia środków zapewniających wykonanie wyroku Sądu;
- zasądzenie od EKES wypłaty na rzecz skarżącej odsetek karnych od tych kwot za okres od dnia 20 października 2014 r. do dnia ich rzeczywistej wypłaty w wysokości odpowiadającej stopie stosowanej przez Europejski Bank Centralny w jego głównych operacjach refinansujących powiększonej od 2 punkty procentowe;
- obciążenie EKES kosztami postępowania.

Skarga wniesiona w dniu 24 lutego 2015 r. – ZZ/ESDZ

(Sprawa F-34/15)

(2015/C 178/26)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: ZZ (przedstawiciele: adwokaci J.-N. Louis i N. de Montigny)

Strona pozwana: Europejska Służba Działań Zewnętrznych (ESDZ)

Przedmiot i opis sporu

Stwierdzenie nieważności decyzji o oddaleniu skargi na mobbing skierowanej przeciwko dyrektorowi ds. operacyjnych (Chief Operating Officer) Europejskiej Służby Działań Zewnętrznych.

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji wysokiego przedstawiciela Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa, wiceprzewodniczącej Komisji Europejskiej, z dnia 14 kwietnia 2014 r. o oddaleniu skargi na mobbing skierowanej przeciwko dyrektorowi ds. operacyjnych (Chief Operating Officer) Europejskiej Służby Działań Zewnętrznych (ESDZ);
- obciążenie ESDZ kosztami postępowania.

Skarga wniesiona w dniu 3 marca 2015 r. – ZZ/Komisja**(Sprawa F-37/15)**

(2015/C 178/27)

*Język postępowania: francuski***Strony**

Strona skarżąca: ZZ (przedstawiciel: adwokat C. Mourato)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Przedmiot i opis sporu

Stwierdzenie nieważności decyzji oddalającej żądanie strony skarżącej dotyczące wypłacenia jej podwójnego dodatku na ponowne zagospodarowanie w związku z jej przeprowadzką do Szwajcarii.

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie nieważności decyzji organu powołującego z dnia 19 maja 2014 r. oddalającej żądanie strony skarżącej dotyczące wypłacenia jej dodatku na ponowne zagospodarowanie stanowiącego równowartość dwóch miesięcy jej wynagrodzenia podstawowego;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Skarga wniesiona w dniu 6 marca 2015 r. – FJ/Parlament**(Sprawa F-38/15)**

(2015/C 178/28)

*Język postępowania: francuski***Strony**

Strona skarżąca: FJ (przedstawiciele: adwokat S. Orlandi i T. Martin)

Strona pozwana: Parlament Europejski

Przedmiot i opis sporu

Stwierdzenie nieważności decyzji oddalającej żądanie skarżącego dotyczące przejęcia pewnych kosztów innych niż koszty leczenia, poniesionych przez skarżącego na rzecz jego syna

Żądania strony skarżącej

- Tytułem żądania głównego: stwierdzenie nieważności decyzji organu powołującego z dnia 18 czerwca 2014 r. o nieprzejęciu pewnych wynikających z niepełnosprawności syna skarżącego kosztów, innych niż koszty leczenia, niepodlegających zwrotowi przez wspólny system ubezpieczeń zdrowotnych (RCAM);
- tytułem żądania ewentualnego: nakazanie powołania eksperta zgodnie z art. 75 regulaminu postępowania dla celów ustalenia wynikającego z niepełnosprawności stopnia niezdolności do pracy;
- obciążenie Parlamentu Europejskiego kosztami postępowania.

Skarga wniesiona w dniu 9 marca 2015 r. – ZZ/Komisja**(Sprawa F-39/15)**

(2015/C 178/29)

*Język postępowania: francuski***Strony***Strona skarżąca:* ZZ (przedstawiciele: adwokaci J.N. Louis i N. de Montigny)*Strona pozwana:* Komisja Europejska**Przedmiot i opis sporu**

Stwierdzenie nieważności propozycji przeniesienia uprawnień emerytalnych skarżącego do systemu emerytalnego Unii, która stosuje nowe ogólne przepisy wykonawcze do art. 11 ust. 2 załącznika VIII do regulaminu pracowniczego z dnia 3 marca 2011 r.

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 15 października 2014 r. zawierającej obliczenie dodatkowych lat służby uprawniających skarżącego do emerytury w ramach uprawnień nabytych przed rozpoczęciem służby w Komisji;
- obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania.

Skarga wniesiona w dniu 9 marca 2015 r. – ZZ/Rada**(Sprawa F-40/15)**

(2015/C 178/30)

*Język postępowania: francuski***Strony***Strona skarżąca:* ZZ (przedstawiciele: adwokaci T. Bontinck i A. Guillerme)*Strona pozwana:* Rada Unii Europejskiej**Przedmiot i opis sporu**

Stwierdzenia nieważności sprawozdania z oceny skarżącej za 2013 r.

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie nieważności sprawozdania z oceny skarżącej sporządzonego za 2013 r.
- obciążenie Rady Unii Europejskiej kosztami postępowania.

Skarga wniesiona w dniu 9 marca 2015 r. – ZZ i in./CEPOL**(Sprawa F-41/15)**

(2015/C 178/31)

*Język postępowania: angielski***Strony***Strona skarżąca:* ZZ in.*Strona pozwana:* Europejskie Kolegium Policyjne (CEPOL)**Przedmiot i opis sporu**

Stwierdzenie nieważności decyzji Europejskiego Kolegium Policyjnego (CEPOL) zmuszających skarżących albo do rezygnacji ze stanowisk w CEPOL, albo do przeprowadzki z Londynu do Budapesztu ze stratą finansową oraz żądanie odszkodowania i zadośćuczynienia za rzekomo poniesioną szkodę i rzekomo doznaną krzywdę.

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie nieważności decyzji CEPOL nr 17/2014/DIR z dnia 23 maja 2014 r. w sprawie przeniesienia siedziby CEPOL do Budapesztu, Węgry, z dniem 1 października 2014 r., w której to decyzji poinformowano skarżących, że „niezastosowanie się do niniejszej instrukcji będzie uznane za rezygnację ze skutkiem od dnia 30 września 2014 r.”;
- stwierdzenie nieważności, również i o ile zajdzie taka potrzeba, decyzji CEPOL z dnia 28 listopada 2014 r. oddalających złożone przez skarżących w okresie od 8 do 21 sierpnia 2014 r. zażalenia na ww. decyzję;
- stwierdzenie nieważności, również i o ile zajdzie taka potrzeba, decyzji CEPOL z dnia 22 grudnia 2014 r., w których drodze CEPOL „przyjął” rezygnację dwóch skarżących;
- wypłata odszkodowania za poniesioną przez skarżących szkodę;
- wypłata zadośćuczynienia za doznaną przez skarżących krzywdę;
- obciążenie CEPOL wszystkimi kosztami postępowania poniesionymi przez skarżących.

Skarga wniesiona w dniu 1 marca 2015 r. – ZZ/Komisja**(Sprawa F-42/15)**

(2015/C 178/32)

*Język postępowania: francuski***Strony***Strona skarżąca:* ZZ (przedstawiciel: adwokat A. Salerno)*Strona pozwana:* Komisja Europejska

Przedmiot i opis sporu

Stwierdzenie nieważności rozliczenia wynagrodzenia z maja 2014 r. we względu na to, że sporządzono je na podstawie rozporządzenia nr 423/2014 Parlamentu i Rady z dnia 16 kwietnia 2014 r. dostosowującego ze skutkiem od dnia 1 lipca 2012 r. wynagrodzenia i emerytury urzędników i innych pracowników UE, które jest samo niezgodne z prawem, gdyż nie przewiduje współczynnika korygującego dla wynagrodzeń wypłacanych urzędnikom pracującym w Luksemburgu, gdzie koszty utrzymania są znacznie wyższe, niż w Brukseli.

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie nieważności decyzji ustalającej wymiar wynagrodzenia ZZ za maj 2014 r., ze względu na to, że nie zastosowano w niej żadnego współczynnika korygującego;
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Skarga wniesiona w dniu 13 marca 2015 r. – ZZ/Komisja**(Sprawa F-43/15)**

(2015/C 178/33)

*Język postępowania: francuski***Strony***Strona skarżąca:* ZZ (przedstawiciel: adwokat S. A. Pappas)*Strona pozwana:* Komisja Europejska**Przedmiot i opis sporu**

Stwierdzenie nieważności decyzji Komisji w sprawie dokonania oceny stopnia trwałej częściowej niezdolności do pracy jedynie na 2 %, w następstwie wypadku przy pracy, którego ofiarą był skarżący.

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
 - obciążenie Komisji kosztami postępowania.
-

ISSN 1977-1002 (wydanie elektroniczne)
ISSN 1725-5228 (wydanie papierowe)

Urząd Publikacji Unii Europejskiej
2985 Luksemburg
LUKSEMBURG

PL